

til Veie for næste Finantsaar; der er ikke Tale om nogen Alliance af to Partier ud over dette og ikke Tale om, at ikke disse to Partier skulde staa som selvstændige lige overfor hinanden i Fremtiden.

Sagb: Det ærede Medlem for Rjåbensbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) fremsatte under sine Ytringer om det foreliggende Forslag blandt Andet den Paastand, at, naar slige Indtægter kom ind under den almindelige finantsielle Administration eller bleve Gjenstand for Administration, kom de ind under Lovgivningsmagtens Omraade. Det er en Paastand af en meget omfattende Natur, men jeg skulde ikke have indladt mig paa Diskussion derom, naar vi ikke under vort korte konstitutionelle Liv havde glemt, at slige Paastande fremsættes, gjentages og gjentages, og efter at være en Tid lang gjentagne saa ofte, at de ere blevne almindelig bekendte, opstilles som statsretlige Doktriner, hvorom der ingen souheltst Tvivl kan være; derfor vil jeg nedlægge bestemt Indsigelse derimod. Jeg skal ikke henvise til, hvad der allerede er blevet fremhævet af den ærede Ordfører, nemlig at den Del af Stiftsmidlerne, der gennem Kultusministeriets Bestemmelse er afklippet af Præstefaldene, er akkurat administreret lige saa meget og lige saa lidt som den øvrige Del af Stiftsmidlerne, der ad andre Veie er tilflydt disse Fonds. Heller ikke skal jeg dvæle ved den Inkonsekvens eller Mangel paa Logik, der efter min Mening er i den Paastand, at, hvad der kommer ind under Administrationen, kommer ogsaa ind under Lovgivningsmagten; thi man maa forudsætte, at, naar det er Gjenstand for Administration, er det berettiget Gjenstand derfor. Allerede deri ligger, at det ikke hører ind under Lovgivningsmagtens Omraade. Men hvad jeg navnlig skal paapege, er, at, naar det ærede Medlem saaledes med en enkelt Sætning vil klare det store og vanskelige Spørgsmaal, hvor Grændsen er mellem Lovgivningsmagtens og Administrationens berettigede Omraade, indlader han sig paa Noget, som han aldeles ikke er i Stand til. Da min Autoritet ganske vist er for lille til, at han eller andre Medlemmer her i Salen vilde høre sig under den, maa jeg maasse henvise til, hvad Englands store Historiefriber udtaler om Udviklingen af de konstitutionelle Forhold i England. Han opstiller den Sætning, at et Lands Konstitution kan opnaa en høi Grad af Udvikling og Fuldkommenhed, uden at der er nogen klar Grændse mellem Administrationens og den lovgivende Magts Omraade, og han paaviser under sin senere Udvikling af Englands konstitutionelle Historie, hvorledes der gennem Narhundrede har været ført en forsat Kamp mellem Administrationen og Lovgivningsmagten om, hvor Grændserne for deres Omraade laa. Han paapeger da udtrykkelig, at, naar en Regjering i gode og vel-

mente Hensigter har foretaget Handlinger, der pleiede at henhøre under den lovgivende Magts Omraade, fandt det ofte Befolkningens Bifald, netop fordi det var slet i gode og velmente Hensigter. Sagen er den, at en Forsatning som vor er jo, som det saa ofte er blevet nævnt i denne Sal, men ikke synes ofte nok at kunne gjentages, betinget af en Beredvillighed hos alle den lovgivende Magts forskellige Dele til at indgaa Overenskomst, og naar der fra den lovgivende Magts Side vises en oprigtig Villie til at søge Overenskomst med Regjeringen, saa er der ogsaa al Opfordring for Regjeringen til at søge den lovgivende Magts Medvirkning saa ofte som muligt, naar den skal tage Beslutning i vigtige Spørgsmaal. Men paa den anden Side er det jo ligeledes givet, at, naar de lovgivende Forsamlinger stille sig vrangt over for Regjeringen, naar man, som det ofte er hørt udtalt her i Salen, ligefrem vil søge at vanskeliggjøre Regjeringen Udførelsen af dens Opgave — jeg vil slet ikke tale om, hvad der er blevet hørt her i Dag, at man med stor Svrigthed forsvare sig mod Beskyldningen for at søge Overenskomst med Regjeringen, som om det var en pligtstridig Handling for en Folkerepresentation, at den vil Overenskomst med Regjeringen; jeg tillader mig at tro, at man har et aldeles falsk Syn paa sin Stilling i denne Sal, naar man opstiller noget Saadant som en Bebreidelse — saa henviser man jo ligefrem Regjeringen til saa lidt som muligt at gjøre sig afhængig af den Del af den lovgivende Magt. Naar ikke hele Administrationen i mange Retninger skal lammes i sin Virksomhed, og alt Fremskridt derved standses, henvises Regjeringen i et saadant Tilfælde til at bruge sin administrative Myndighed i saa vidt et Omfang, som det paa nogen Maade kan være overensstemmende med de bestaaende Forhold. Altsaa den eneste Maade, paa hvilken jeg tror, at vi kunne faae den størst mulige Indflydelse i denne Retning, er den, at vi ærlig betræde den Veie, som jeg haaber, at det høie Thing i disse Dage ved Behandlingen af Finantslovsforslaget vil betræde, nemlig at søge Overenskomst med Regjeringen. Ud denne Veie haaber jeg ogsaa, at det skal blive muligt for os at opnaa, hvad vi saa ofte have stræbt efter, en virkelig Overenskomst om Præstestøningerne, og at derved de Spørgsmaal, som i saa mange Aar have været Gjenstand for Strid, skulle forsvinde.

Berg: Det er med en vis Tilfredshed, jeg tager Ordet under den nuværende Stilling her i Folkethinget. Jeg skal ikke komme ind paa Realiteten af den nuværende Situation, men i formel Henseende har den en overordentlig stor Interesse og en ikke ringe Grad af Behagelighed for ethvert Medlem, der er parlamentariiskindet. Man vil have lagt Mærke til, at den egentlige Ordfører for og Forsøger af de Spørgsmaal, her er Strid om, er den ærede Minister, og da han navnlig